R. 1930.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

WARSZAWA. Nr. 12. 15 czerwca 1930.

TREŚĆ:

OKÓLNIK Nr. 1546/II. A./30

w sprawie

oznaczania władz i urzędów terytorjalnych.

Do wszystkich władz i urzędów zarządu i wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Niejednokrotnie zdarza się, że władze i urzędy zarządu i wymiaru sprawiedliwości oraz więziennictwa dla oznaczenia nazw władz i urzędów terytorjalnych posługują się zapożyczoną z języka niemieckiego wadliwą formą rzeczownikową n. p. „powiat Żnin", „starostwo Sanok", zamiast jedynie właściwej w języku polskim formy przymiotnikowej: „powiat żniński", „starostwo sanockie" i t. p.

Powaga instytucyj państwowych wymaga jaknajpoprawniejszego wysławiania się, zwłaszcza o ile chodzi o ujęcie treści pism, przedostających się do wiadomości osób prywatnych. Błędy językowe stale powtarzane w tego rodzaju pismach łatwo przyczynić się mogą do skażenia mowy potocznej; to też należy dołożyć starania, by wyplenić je całkowicie, zwłaszcza na tych obszarach, które z powodu dawnej przynależności do państw zaborczych, podlegały wpływom języka niemieckiego.

Posiłkując się w tej mierze urzędowem brzmieniem nazw władz i urzędów wojewódzkich oraz powiatowych na pieczęciach urzędowych, ustalonem w okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 24 z dnia 21 lutego 1930 r., podaję poniżej nazwy powiatów, oparte na opinji Polskiej Akademji Umiejętności i zalecam jak najściślejsze przestrzeganie tych nazw we wszystkich pismach i aktach, sporządzanych przez władze i urzędy zarządu i wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Warszawa, dnia 23 maja 1930 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu

Brzmienie nazw urzędów powiatowych:

1) W województwie białostockiem: augustowski, białostocki, bielski (siedziba Bielsk Podlaski), grodzieński, kolneński, łomżyński, ostrowski (siedziba Ostrów Mazowiecka), ostrołęcki, suwalski, sokólski, szczuczyński w Grajewie, wołkowyski i wysoko-mazowiecki (siedziba Wysokie-Mazowieckie);

2) w województwie kieleckiem: będziński, częstochowski, iłżecki (siedziba Wierzbnik), jędrzejowski, kielecki, kozienicki, konecki, miechowski, olkuski, opoczyński, opatowski, pińczowski, radomski, sandomierski, stopnicki (siedziba Busko), włoszczowski i zawierciański;

3) w województwie krakowskiem: bialski (siedziba Biała Małopolska), bocheński, brzeski (siedziba Brzesko), chrzanowski, dąbrowski, gorlicki, grybowski, jasielski, krakowski, limanowski, makowski (siedziba Maków Podgórski), mielecki, myślenicki, nowotarski, nowosądecki, oświęcimski, pilzneński, ropczycki, tarnowski, wadowicki, wielicki i żywiecki;

4) w województwie lubelskiem: bialski (siedziba Biała Podlaska), biłgorajski, chełmski, garwoliński, hrubieszowski, janowski (siedziba Janów Lubelski), krasnostawski, konstantynowski (siedziba Janów Podlaski), lubelski, lubartowski, łukowski, puławski, radzyński, siedlecki, sokołowski, tomaszowski, węgrowski, włodawski i zamojski;

5) w województwie lwowskiem: bobrecki, brzozowski, dobromilski, drohobycki, gródecki (siedziba Gródek-Jagielloński), jarosławski, jaworowski, kolbuszowski, krośnieński, lubaczowski, łańcucki, lwowski, liski, mościski, niżański (siedziba Nisko), przemyski, przeworski, rawski (siedziba Rawa Ruska), rudecki, rzeszowski, samborski, sanocki, sokalski, starosamborski, strzyżowski, tarnobrzeski i żółkiewski;

6) w województwie łódzkiem: brzeziński, kaliski, kolski, koniński, łaski, łódzki, łęczycki, piotrkowski, radomszczański, sieradzki, służecki, turecki i wieluński;

7) w województwie nowogródzkiem: baranowicki, lidzki, nieświeski, nowogródzki, słonimski, stołpecki, szczuczyński i wołożyński;

8) w województwie poleskiem: brzeski (siedziba Brześć nad Bugiem), drohicki, koszyrski (siedziba Kamień-Koszyrski), kobryński, kosowski (siedziba Kosów Poleski), łuniniecki, piński, prużański, sarneński i stoliński;

9) w województwie pomorskiem: brodnicki, chełmiński, chojnicki, działdowski, gniewski, grudziądzki, kartuski, kościerski, lubawski (siedziba Nowe Miasto), sępoleński, starogardzki, świecki, tczewski, toruński, tucholski, wąbrzeski, morski (siedziba Wejherowo);

10) w województwie poznańskiem: bydgoski, chodzieski, czarnkowski, gnieźnieński, gostyński, grodziski, inowrocławski, jarociński, kępiński, kościański, koźmiński, krotoszyński, leszczyński, międzychodzki, mogileński, nowotomyski, obornicki, odolanowski, ostrowski (siedziba Ostrów Wielkopolski), ostrzeszowski, pleszewski, poznański, rawicki, strzeliński, szamotulski, szubiński, śmigielski, śremski, średzki, wągrowiecki, wolsztyński, wrzesiński, wyrzyski i żniński;

11) w województwie stanisławowskiem: bohorodczański, doliński, horodeński, kałuski, kołomyjski, kosowski (siedziba Kosów Pokucki), nadwórniański, rohatyński, skolski, śniatyński, stanisławowski, stryjski, tłumacki, turczański i żydaczowski;

12) w województwie śląskiem: bielski (siedziba Bielsko Śląskie), cieszyński, katowicki, lubliniecki, pszczyński, rybnicki, świętochłowicki i tarnogórski (siedziba Tarnowskie Góry);

13) w województwe tarnopolskiem: borszczowski, brodzki, brzeżański, buczacki, czortkowski, husiatyński, (siedziba Kopyczyńce), kamionecki (siedziba Kamionka Strumiłowa), podhajecki, przemyślański, rodziechowski, skałacki, tarnopolski, trembowelski, zaleszczycki, zbaraski, zborowski i złoczowski;

14) w województwie warszawskiem: błoński (siedziba Grodzisk Mazowiecki), ciechanowski, gostyniński, grójecki, kutnowski, lipnowski, ło-

wicki, makowski (siedziba Maków Mazowiecki), miński (siedziba Mińsk-Mazowiecki), mławski, nieszawski (siedziba Aleksandrów Kujawski), płocki, płoński, przasnyski, pułtuski, radzymiński, rawski (siedziba Rawa Mazowiecka), rypiński, sierpecki, skierniewicki, sochaczewski, warszawski, włocławski;

15) w województwie wileńskiem: brasławski, dziśnieński (siedziba Głębokie), mołodecki, oszmiański, postawski, święciański, wilejski, wileńsko-trocki i wileński (grodzki);

16) w województwie wołyńskiem: dubieński, horochowski, kostopolski, kowelski, krzemieniecki, lubomelski, łucki, równieński, włodzimierski i zdołbunowski.

OKÓLNIK Nr. 1549/I.U./30

w sprawie

urlopów wypoczynkowych dla sędziów i prokuratorów, pragnących uczęszczać na kursa Akademji Prawa Międzynarodowego w Hadze.

Do Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów.

Powołując się na zamieszczony w niniejszym numerze Dziennika Urzędowego Komunikat w sprawie kursów Akademji Prawa Międzynarodowego w Hadze, proszę Panów Prezesów i Prokuratorów o uwzględnienie przy rozdziale urlopów wypoczynkowych tych sędziów i prokuratorów, którzy oświadczą gotowość uczęszczania na wspomniane kursy.

Warszawa, dnia 27 maja 1930 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu

O K Ó L N I K Nr. 1550/I.U./30

w sprawie karalności przywozu bez właściwego zezwolenia na obszar Rzeczypospolitej Polskiej z obszaru W. M. Gdańska towarów pochodzących z kontyngentów, przewidzianych w art. 212 ust. 3 umowy polsko-gdańskiej z 1921 r.

Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy w składzie całej Izby karnej uchwałą z dnia 2 czerwca 1930 r. Nr. II/4K/209/30 wyjaśnił na zasadzie art. 41 u. s. p. na wniosek Ministra Sprawiedliwości, co następuje:

„Przywóz bez właściwego zezwolenia na obszar Rzeczypospolitej Polskiej z obszaru Wolnego Miasta Gdańska towarów, pochodzących z kontyngentów przewidzianych w cz. 3 art. 212 umowy polsko-gdańskiej z dnia 24 października 1921 r. stanowi przestępstwo z art. 47 ustawy karnej skarbowej bez względu na okoliczności czy towary te pod względem fizycznym należą do rodzajów, dla których ustanowione jest cło."

Z obszernego uzasadnienia tej uchwały podaję najważniejsze ustępy:

„.... Z brzmienia przepisów cz. VI (sprawy celne) i dz. I cz. VII (przywóz i wywóz w obrocie gospodarczym) wspomnianej umowy polsko-

gdańskiej zupełnie jasno wynika, że Rzeczpospolita Polska i Wolne Miasto Gdańsk, stanowiąc jeden obszar celny w stosunku do innych krajów, są dwoma odrębnemi obszarami gospodarczemi i obrót towarowy między niemi, w zasadzie nieograniczony (art. 215 Umowy polsko-gdańskiej), w rzeczywistości ulega pewnym ograniczeniom, przewidzianym w art. 132 — 134 u. k. s.

Na mocy art. 132 u. k. s. naruszenie przepisów w przedmiocie obrotu towarowego z Wolnem Miastem zachodzi zarówno wtedy, gdy chodzi o przedmioty podlegające w Rzeczypospolitej monopolowi lub akcyzie, jak i wtedy, gdy chodzi o inne przedmioty, jeśli sprowadza się je do Polski przez Wolne Miasto ze wspólnej zagranicy"....

„Na mocy art. 211 Umowy polsko-gdańskiej na obszarze gdańskim obowiązują „wszystkie gospodarcze ograniczenia przywozu i wywozu", obowiązujące w Polsce. Od tej ogólnej zasady uczyniony jest wyjątek, ze względu na gospodarcze interesy Wolnego Miasta, w p. 3 art. 212".... „niezachowanie przez Wolne Miasto w całej rozciągłości polskich ograniczeń wywozowych i przywozowych może nastąpić jedynie dla pokrycia własnej konsumcji i zabezpieczenia własnej produkcji, bez szkody dla gospodarczych interesów Rzeczypospolitej".... „Towary sprowadzone ze wspólnej zagranicy do Gdańska w granicach kontyngentów dopuszczone są do wolnego obrotu tylko na obszarze Wolnego Miasta, wprowadzenie zaś ich na obszar Rzeczypospolitej jest wzbronione i stanowi przemytnictwo, przewidziane w ustępie 2 art. 132 u. k. s.

Okoliczność, że towar mógł przez czas nawet dłuższy pozostawać na obszarze Wolnego Miasta, nie może mieć żadnego wpływu na określenie jego rzeczywistego pochodzenia.

Przechodząc zkolei do kwestji sankcji karnej za to przestępstwo, należy rozstrzygnąć, który z powołanych w art. 133 u. k. s. przepisów karze ten rodzaj przemytnictwa".... „Ostatecznie zostaje tylko art. 47 u. k. s."

Pozornie na przeszkodzie stosowaniu tego przepisu staje jego redakcja, gdyż mówi on o przedmiotach, „co do których ani w taryfie celnej, ani też w żadnym innym przepisie niema ustanowionego cła", jednakże to niema żadnego znaczenia, gdyż niema granicy celnej między Rzecząpospolitą a Wolnem Miastem Gdańskiem, niema więc i taryfy celnej, a o stosowaniu taryfy celnej dla wspólnej zagranicy przy karaniu naruszeń przepisów o obrocie towarowym między Rzecząpospolitą a Wolnem Miastem nie może być mowy."....

Warszawa, dnia 14 czerwca 1930 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr. 1552/I. U./30

w sprawie stosowania przepisów o zaliczce składanej przez oskarżycieli prywatnych.

Do wszystkich sądów.

Praktyka sądów ujawniła wielką rozbieżność tak co do znaczenia prawnego zaliczki, składanej przez oskarżycieli prywatnych na zasadzie art. 554 k. p. k., jak również w zakresie wszystkich czynności, jakie są dokonywane w rozporządzaniu zaliczką i ściąganiu kosztów postępowania w sprawach z oskarżenia prywatnego.

I. Niektóre sądy uważają zaliczkę tylko za kaucję złożoną przez oskarżyciela na zabezpieczenie kosztów postępowania, na wypadek gdyby je oskarżyciel miał ostatecznie ponieść. Sądy te wykładają więc koszty ze Skarbu Państwa (art. 552 k. p. k.), a tylko w razie prawomocnego uniewinnienia lub umorzenia postępowania (art. 561 a) k. p. k.) pokrywają je ze złożonej zaliczki. Jeżeli natomiast na ponoszenie kosztów skazano prawomocnie oskarżonego, sąd zwraca zaliczkę oskarżycielowi bezwarunkowo, a koszty wyłożone przez Skarb Państwa ściąga od skazanego (art. 558 k. p. k.).

Inne sądy rozszerzają pojęcie „kaucji" o tyle, że wyłożywszy koszty ze Skarbu Państwa, następnie pokrywają je z zaliczki także w wypadku skazania oskarżonego w razie wykazanej nieściagalności tych kosztów od skazanego, odkładając do tego czasu ostateczny rozrachunek i zwrot zaliczki.

Pogląd prawny, utożsamiający zaliczkę z kaucją jest mylny. Przez zaliczanie kosztów rozumiemy w zwykłem znaczeniu wyrazu ich wykładanie naprzód bez względu na następne ostateczne rozliczenie się, kto koszty ma ponieść. *) Prawo stanowiąc o obowiązku złożenia oznaczonych kwot (art. 554 § 1) lub ewentualnie wyższych (art. 554 § 2) „na rachunek kosztów postępowania" określa je w obu wypadkach nazwą „zaliczki" (art. 554 § 3), a nie nazwą „kaucji". Nazwy „kaucja" używa k. p. k. w innych wypadkach, gdy złożona kwota nie ma być wydatkowana, lecz jedynie odpowiada na pewien możliwy wypadek jak kaucja jako środek zapobiegawczy (art. 173, 179), kaucja kasacyjna (art. 491, 493). Ustawodawca, pojmując zaliczkę jako kwotę przeznaczoną na wydatkowanie bieżących kosztów postępowania, zamieścił przepis o niej w grupie artykułów o „wykładaniu" kosztów i opłat postępowania. Grupa ta obejmuje art. 552 — 556, gdy dopiero w artykułach następnych, od 557 począwszy, mieszczą się przepisy, kto koszty i opłaty ma ostatecznie „ponieść". Koszty „ponosi" niekoniecznie ten, kto je „wyłożył". Ostateczne „ponoszenie" kosztów postępowania, wyrażające się w utracie prawa żądania zwrotu własnych kosztów, a w obowiązku zwrotu wyłożonych przez Skarb Państwa i inne osoby, jest uzależnione od wyniku procesu karnego i od innych jeszcze okoliczności. Przepisy o obowiązku wykładania kosztów nie muszą się pokrywać z przepisami o obowiązku ich ostatecznego ponoszenia; jedne od drugich nie są uzależnione co do ich treści.

Z tych powodów prawnych należy odrzucić koncepcję prawną zaliczki jako kaucji na zabezpieczenie zwrotu przez oskarżyciela kosztów wykładanych przez Skarb Państwa.

Przepisem art. 554 k. p. k. rozszerzono więc istotnie zakres postanowień art. 562 projektu Komisji Kodyfikacyjnej, który w zasadzie zaliczeniem kosztów obarczył także w sprawach z oskarżenia prywatnego Skarb Państwa, natomiast obowiązek złożenia zaliczki przez oskarżyciela prywatnego uważał za wyjątkowy, zależny od uznania sądu, a mający — według motywów — zapobiec zbytniej dowolności oskarżyciela w żądaniu dowodów kosztownych a niekoniecznych.

---

*) Takie samo konwencjonalne znaczenie przyjmują motywy Komisji Kodyfikacyjnej (do art. 565 poprzednio 577 ust. 3): „Są to koszty osobiste, Skarb Państwa ich zaliczkowo nie wykłada". Zwrot zaliczki jest możliwy, choćby ją już wydano, gdyż pojęciowo obowiązek „zwrotu" (np. wynikający z art. 565) może dotyczyć zarówno zaliczki przechowywanej, jak już wydanej, tak jak obowiązek „zwrotu" kosztów zawsze dotyczy kosztów już wyłożonych.

Ponieważ z zaliczki należy wydatkować bieżące koszty postępowania bez względu na nieznany jeszcze wynik procesu, przeto z istotą zaliczki sprzeczna jest praktyka niektórych sądów, przelewających zaliczkę w całości i bezzwrotnie do Skarbu Państwa, a wykładających z funduszów tegoż Skarbu koszty bieżące.

II. Z istoty zaliczki, jako przeznaczonej na wydatkowanie z niej kosztów bieżących postępowania, wypływają następujące zasady rozporządzania nią.

1. Z zaliczki złożonej na zasadzie art. 554 § 1 k. p. k. będą bezpośrednio wykładane **wszystkie** koszty postępowania zatem tak koszty dowodów zarządzonych przez sąd na wniosek oskarżyciela, jak również dowodów zarządzonych na wniosek oskarżonego lub z własnej inicjatywy sądu. Przepis art. 554 § 1 k. p. k. nie przewiduje bowiem żadnego w tym względzie zróżniczkowania co do rodzajów kosztów.

Wyjątek stanowią koszty wykonania kary z przyczyn, o których poniżej.

2. Zaliczka, której złożenie sąd nakazał na zasadzie art. 554 § 2, ma służyć tylko na wydatki przewidywane „w związku z **dowodami** zapowiedzianemi przez **oskarżyciela**". Jeżeli więc sąd zarządził przeprowadzenie dowodów wyłącznie na wniosek oskarżonego lub z własnej inicjatywy, a zaliczka przewidziana przepisem art. 554 § 1 na wydatki z tem złączone nie wystarcza, wykłada je Skarb Państwa (art. 552), a nie oskarżyciel prywatny. Również wydatki niezłączone z przeprowadzeniem dowodów, o ile na ich pokrycie nie wystarcza zaliczka z art. 554 § 1, wykłada Skarb Państwa, jak np. koszty tymczasowego aresztu.

Do wydatków związanych z danym dowodem należą nietylko należności świadka lub biegłego, lecz także wydatki na wezwania tych osób i stron, na sprowadzenie danych osób lub rzeczy i t. p.

Obojętne jest natomiast, czy oskarżyciel prywatny zapowiedział dowód w akcie oskarżenia (art. 281), czy później przed rozprawą (art. 295), czy dopiero podczas rozprawy (art. 306). Sąd zawsze w razie wniosku oskarżyciela o przeprowadzenie dowodu, powodującego znaczniejsze koszty, **„może"** zażądać wyższej zaliczki.

3. Jeżeli sąd nie zażądał wyższej zaliczki na zasadzie art. 554 § 2, a okaże się konieczność „wyłożenia" kosztów przewyższających zaliczkę złożoną na zasadzie art. 554 § 1, należy koszty wyłożyć ze Skarbu Państwa (art. 552). Nie można z powodu niedostateczności zaliczki wstrzymywać wypłaty należności świadków, biegłych, czy też innych wydatków bieżących postępowania nawet wówczas, gdyby istniała podstawa prawna żądania od oskarżyciela poniesienia tych kosztów. Ze Skarbu Państwa wykłada się też koszty dowodu, który sąd zarządził z urzędu jako konieczny, jeśli zaliczka podstawowa (§ 1 art. 554) na pokrycie tych kosztów nie wystarcza.

4. Koszty wykonania kary wykłada się zawsze ze Skarbu Państwa, a nie z zaliczki.

Wypływa to z przepisu art. 558. Artykuł ten mówi w § 2 ogólnie o kosztach postępowania „poniesionych" (w rozumieniu „wyłożonych") przez oskarżyciela prywatnego (lub posiłkowego); koszty „poniesione" winien mu zwrócić skazany. W § 1 co do kosztów postępowania wyłożonych przez Skarb Państwa, a ulegających zwrotowi od skazanego, przepis wyróżnia — dla usunięcia wątpliwości i w specjalnym celu — wydatki w toku dochodzenia i śledztwa, tudzież koszty wykonania kary. Z pośród tych wyróżnionych kosztów podkreśla ustawa odmienny zakres wydatków Skarbu w toku dochodzenia i śledztwa, a odmienny wydatków wy-

konania wyroku. Oczywiście w obu wypadkach może chodzić tylko o wydatki „poniesione". Mimo to przy pierwszych, t. j. w toku dochodzenia i śledztwa ustawa zaznacza wyraźnie, że chodzi o **„wydatki poniesione"** przez Skarb, ponieważ nie wszystkie wydatki w tych stadjach wykłada Skarb Państwa, lecz wykładają je także w znacznych rozmiarach inne osoby, w szczególności w sprawach z oskarżenia prywatnego wykłada je także oskarżyciel z zaliczki (art. 554) lub bezpośrednio (art. 553), któremu też jego wydatki „poniesione" skazany zwrócić winien (art. 558 § 2). Natomiast do **„kosztów"** wykonania wyroku dodatek w tekście § 1 „poniesionem" nie odnosi się. Ta różnica jest celowa. Koszty wykonania wyroku, to głównie koszty wykonania kary: ściągnięcia grzywny (art. 572), utrzymania w więzieniach i aresztach (art. 573 lit c), zniszczenia lub sprzedaży skonfiskowanych przedmiotów i t. p. Gdy władze wymiaru sprawiedliwości są obowiązane wykonać wyrok **natychmiast** po prawomocności, koszty powyższe ponosi z istoty rzeczy zawsze bezpośrednio Państwo, chyba że przy egzekucji grzywny, koszty egzekucyjne ściągnięto wprost od skazanego. Kosztów wykonania wyroku nie ponosi więc oskarżyciel prywatny. Nawet koszty postępowania tak należne Skarbowi, jak i należne oskarżycielowi prywatnemu ściąga się w tym samym trybie, mianowicie tak jak grzywny (art. 576 k. p. k. art. 46 przep. wprow. k. p. k.). Ściąganie kosztów przez oskarżyciela prywatnego w trybie pretensyj cywilnych jest możliwe, lecz nie jest objęte systemem kodeksu postępowania karnego. Zaznaczenie przy kosztach wykonania wyroku zasądzonych od skazanego Skarbowi, że chodzi tylko o koszty poniesione, byłoby więc nietylko zbyteczne, lecz i bałamutne, bo przeciwne woli ustawodawcy, który przez opuszczenie tego dodatku stwierdza zgodnie z innemi przepisami, że koszty wykonania wyroku skazany winien zwrócić tylko Skarbowi Państwa, ponieważ Skarb Państwa je wykłada. Z przedstawionej wykładni przepisów wynika, że koszty wykonania kary wykłada **zawsze** Skarb Państwa, a nigdy oskarżyciel. Zaliczka złożona czy to na zasadzie §-u 1 czy to §-u 2 artykułu 554 k. p. k. nie może być na ten cel użyta.

Praktyka nielicznych sądów, wykładających z zaliczki koszty wykonania **kary**, jest więc mylna.

III. Art. 557 k. p. k. nakazuje obligatoryjnie zamieszczenie w wyroku tylko orzeczenia, „kto" ma koszty ponieść ostatecznie. Ustalenie ich wysokości i wskazanie, komu mają być koszty płacone, może nastąpić w wyroku, lub w osobnem postanowieniu. Postanowienie w tym względzie będzie postacią częstszą niż wyrok, co ustawodawca przewidywał, jak wynika z motywów komisji kodyfikacyjnej do artykułów 368 i 557 k. p. k.

Z reguły sąd ustali więc postanowieniem wysokość kosztów należnych oskarżycielowi prywatnemu od skazanego. Dopuszczalne jest policzenie tych kosztów także po wydaniu wyroku i po jego uprawomocnieniu się. Oskarżycielowi należy w zasadzie pozostawić inicjatywę w ściąganiu przyznanych kosztów stosownie do przepisów egzekucyjnych obowiązujących na poszczególnych obszarach prawnych. Na żądanie jednak oskarżyciela koszty te należy ściągnąć w trybie przewidzianym dla grzywien (art. 576 i 531 k. p. k., art. 46 przep. wprow. k. p. k.).

IV. Z przedstawionego stanu prawnego wynika, że **natychmiast po uprawomocnieniu się wyroku** należy stwierdzić, czy i jaka część zaliczki jest wyczerpana i pozostałą resztę zwrócić oskarżycielowi, wydając zarządzenie przewidziane w § 16 pkt 6 rozporządzenia o kasach sądowych. Przytem należy sprawdzić, czy nie zaszła jaka omyłka, w szczególności

przez wypłatę takich kosztów ze Skarbu Państwa, które należało wydatkować z zaliczki, lub przez pominięcie niektórych, jak np. kosztów doręczenia (§ 2 rozp. z 25.VI.1929 Dz. U. Nr. 47, poz. 391), co zwłaszcza może się zdarzyć z powodu doręczenia odpisów wyroków wyższych instancyj kończących proces. Należy przytem uwzględnić, że zaliczka przewidziana w art. 554 § 2 służy tylko na wydatki, związane z dowodami zapowiedzianemi przez oskarżyciela.

Jeżeli oskarżonego uniewinniono lub postępowanie umorzono, zaczem koszty ma ponieść oskarżyciel prywatny (art. 561 lit. a) k. p. k.), należy ponadto przed wydaniem reszty zaliczki:

a) pokryć z niej (bez formalnej egzekucji) opłatę przewidzianą w art. 67 przepisów tymczasowych o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1924 Nr. 28, poz. 284 — z r. 1928 Nr. 54, poz. 520) w myśl art. 2 przep. wprow. k. p. k., który nie czyni różnicy co do dopuszczalności pokrywania między zaliczką złożoną na zasadzie §-u 1, a zaliczką złożoną na zasadzie §-u 2 artykułu 554 k. p. k.;

b) w trybie egzekucyjnym, przewidzianym dla ściągania kosztów sądowych, ściągnąć z zaliczki wszystkie koszty wyłożone przez Skarb Państwa. Mimo bowiem złożonej zaliczki wydatkowanie kosztów przez Skarb Państwa jest w pewnym zakresie możliwe, jak np. w wypadkach wskazanych powyżej pod II 2, 3. Egzekucja tych kosztów jest możliwa tak w odniesieniu do zaliczki złożonej na zasadzie §-u 1, jak i złożonej na zasadzie § 2 artykułu 554 k. p. k.

Oczywiście egzekucja kosztów postępowania wyłożonych przez Skarb Państwa, a w przedstawionym dopiero co wypadku t. j. w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania należnych do zwrotu od oskarżyciela, nie będzie miała miejsca, jeżeli sąd oskarżyciela uwolni od zwrotu kosztów na zasadzie art. 575 k. p. k. Uwolnienie dotyczy jednak według powołanego przepisu zawsze tylko „zwrotu" kosztów, które oskarżyciel ma „uiścić". Uwolnienie to nie ma więc tego skutku, aby oskarżycielowi zwracano koszty już wyłożone przez niego bezpośrednio (art. 553) lub ze złożonej przez niego zaliczki. W wypadku zupełnego nawet uwolnienia oskarżyciela od zwrotu kosztów na zasadzie art. 575 k. p. k. można mu zwrócić tylko resztę zaliczki niewyczerpaną bezpośrednio wyłożonemi wydatkami. Jeśli jednak Skarb Państwa wyłożył koszty, o jakich mowa powyżej pod b), a zaliczka nie jest wyczerpana wydatkami z niej wyłożonemi, sąd stosując przepis art. 575 k. p. k. troskliwie rozważy, czy oskarżyciela należy uwolnić od zwrotu kosztów raczej tylko „częściowo", a mianowicie od zwrotu tej części kosztów, która nie znajduje już pokrycia w przechowanej w sądzie resztującej zaliczce, lecz musiałaby być egzekwowaną bezpośrednio z innego majątku oskarżyciela.

Natomiast nie można **w razie skazania oskarżonego** ściągać z reszty zaliczki niewyczerpanej wydatkami kosztów należnych Skarbowi Państwa, gdy te są nieściągalne od skazanego, ani w tym celu zatrzymywać zaliczkę do czasu, gdy będzie wiadomy wynik egzekucji z majątku skazanego. Powyższe ma zastosowanie także wówczas, gdy z pominięciem egzekucji z majątku skazanego sąd uwolnił go od zwrotu kosztów na zasadzie art. 575 k. p. k. Zwolnienie skazanego od zwrotu kosztów w „całości" na zasadzie art. 575 k. p. k. powoduje, że skazany nie jest obowiązany zwrócić kosztów nietylko tych, które wyłożył Skarb Państwa, lecz także tych, które oskarżyciel wyłożył, a następnie w celu ich ściągnięcia wszczął kroki egzekucyjne na podstawie postanowienia sądu, ustalającego ich wysokość. Mimo to zwolnienie skazanego od zwrotu kosztów w ca-

łości jest prawnie dopuszczalne. W takich jednak wypadkach, gdy koszty należą się także oskarżycielowi, sąd stosując przepis art. 575 k. p. k. powinien zachować szczególną ostrożność i troskliwie rozważyć, czy zwolnienie skazanego od uiszczenia kosztów należy raczej ograniczyć do tej części, którą wyłożył Skarb. Art. 575 traktuje narówni oskarżyciela i oskarżonego w uwzględnieniu ich stosunków majątkowych jako podstawy zwolnienia od zwrotu kosztów. Tem bardziej sprzeczne byłoby z treścią przepisu przerzucenie kosztów wyłącznie na oskarżyciela w tym wypadku, gdy ich ponoszenie ostateczne byłoby dla oskarżyciela lub jego rodziny tak samo uciążliwe, jak dla skazanego i jego rodziny. Nie przesądza oceny sądu w tym względzie okoliczność, że oskarżyciel złożył zaliczkę, co może uczynił ze znacznym uszczerbkiem dla swych stosunków majątkowych (np. zaciągnął pożyczkę), ani że nie starał się o prawo ubogich, ani nawet że mu tego prawa odmówiono. Stosunki wymagane dla uzyskania prawa „ubogich" przedstawiają bowiem znacznie niższy poziom gospodarczy danego osobnika (art. 89 lit. b), art. 556) aniżeli stosunki, na podstawie których można wnioskować, że uiszczenie kosztów byłoby zbyt „uciążliwe". Gdy więc ostateczne (bezzwrotne) poniesienie kosztów wyłożonych przez oskarżyciela byłoby „zbyt uciążliwe dla niego lub najbliższej rodziny, będącej na jego utrzymaniu", niema podstaw co do tej części kosztów do uprzywilejowania na zasadzie art. 575 k. p. k. **skazanego,** będącego w podobnych lub lepszych stosunkach materjalnych.

Zwolnienie od opłat, przewidzianych w przepisach tymczasowych o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 54, poz. 520), czy to skazanego, czy to oskarżyciela nie może nastąpić na zasadzie art. 575 dotyczącego kosztów postępowania, lecz tylko w wyroku na zasadzie art. 68 powołanych przepisów (art. 2 przep. wprow. k. p. k.).

V. W postępowaniu toczącem się wskutek oskarżenia kilku oskarżycieli prywatnych, każdy z nich składa zaliczkę oddzielnie pod rygorem art. 554 § 3 k. p. k.

Gdy z dwu lub kilku oskarżycieli prywatnych każdy oskarża tę samą osobę **o inny czyn** (choćby tej samej kwalifikacji np. o zniewagę), a postępowanie toczy się łącznie na zasadzie art. 28 k. p. k., z zaliczki złożonej przez każdego oskarżyciela wykłada się koszty spowodowane jego oskarżeniem.

Koszty postępowania, spowodowane oskarżeniem wniesionem przez kilku oskarżycieli pokrzywdzonych **tym samym czynem** (art. 64 k. p. k.) będą wykładane z zaliczek złożonych przez wszystkich oskarżycieli na zasadzie § 1 art. 554 k. p. k. Koszty wynikłe ze wspólnego postępowania oskarżycieli, dotyczącego w równej mierze wszystkich oskarżycieli, należy pokrywać z zaliczek złożonych przez nich na zasadzie § 1 pow. art., równomiernie t. j. w równych częściach. Zapobiegnie to późniejszym wzajemnym pretensjom między oskarżycielami, a nie sprzeciwia się przepisowi art. 563. Artykuł ten jest normą przyznającą uprawnionemu prawo w stosunku do solidarnie obowiązanych, lecz nie wyłącza urzeczywistnienia tego prawa w stosunku dowolnym do poszczególnych zobowiązanych, zatem także w równych częściach.

Natomiast, jeżeli tylko jeden z oskarżycieli zapowiedział dowody powodujące znaczniejsze wydatki, co uzasadnia zażądanie wyższej zaliczki według § 2 art. 554 k. p. k., inni oskarżyciele nie są obowiązani przykładać się zaliczkowo do tych kosztów, ani przez złożenie zaliczki wyższej (§ 2 art. 554), ani z funduszów zaliczki podstawowej (§ 1 art. 554). Również tylko z zaliczki danego oskarżyciela (art. 554 §§ 1 i 2) pokrywa się koszty spowodowane jego wnioskami, gdy te dotyczą wyłącznie usta-

lenia odpowiedzialności oskarżonego względem osoby danego oskarżyciela.

VI. Wreszcie rozbieżność praktyki ujawniła się w zakresie przechowywania i sposobu zwrotu zaliczki lub jej reszty. W tym przedmiocie wątpliwości są usunięte przez obowiązujące przepisy kasowe (Dz. Urzęd. z 1930 r. Nr. 5 i 6).

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 26 lutego 1930 r. o kasach sądowych (Dz. Urzęd. Nr. 5, poz. 11) zawiera wyczerpujące wskazówki co do gospodarczego zużytkowania zaliczki. Według § 2 pkt. 4 tegoż rozporządzenia zaliczki wchodzą w skład sum niebudżetowych, które według dwu ostatnich ustępów tegoż paragrafu służą do bezpośrednich wypłat przez kasy sądowe lub przez Pocztową Kasę Oszczędności (§ 16 pkt. 2 rozporządzenia o kasach sądowych) przyczem kasy sądowe, na cel bezpośrednich wypłat, zatrzymują kwotę, w wysokości dopuszczalnej na zasadzie § 8 pkt. 1 rozp. o kasach sąd. (okólnik z 10 marca 1930 r. Nr. 1526/II. G. S./30 w Dz. Urzęd. Nr. 6, str. 116). Przepisy kasowe ujęły sprawę w ten sposób, że kasy sądowe pokrywając wydatki w postępowaniu z oskarżenia prywatnego z zaliczek, pozostałą resztę zwracają oskarżycielowi gotówką lub czekiem (§ 16 pkt. 2 i 6 rozp. o kasach sąd.). Sądy, zwracając resztę czekiem, potrącają tylko koszt blankietu czekowego, nie mają zaś prawa do dalszych potrąceń z tytułu manipulacji. Z uwagi, że k. p. k. odróżnia strony od obrońców i pełnomocników (art. 210 k. p. k.) należy zwracać resztę zaliczki zawsze samej stronie, chyba że obrońca lub pełnomocnik został wyraźnie upoważniony do jej odbioru.

Pokrywanie z zaliczki kosztów, wyłożonych przez Skarb Państwa, lub opłat przypadających Skarbowi Państwa, o czem mowa wyżej pod IV, przeprowadza się rachunkowo w ten sposób, że przyznaną Skarbowi Państwa sumę zapisuje się w księdze sum niebudżetowych na rozchód (rubr. 15) i równocześnie w księdze kasowej na przychód pod odpowiednim tytułem dochodów budżetowych (rubr. 5, 7, 12, 14 i 16).

Rachunek zużycia zaliczki winien sekretarz prowadzić w aktach sprawy i na tej podstawie przygotowywać projekty postanowień i poleceń wypłaty.

Warszawa, dnia 14 czerwca 1930 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE Nr. 1251/III. P. W./30

w sprawie

zmiany cennika środków lekarskich, dostarczanych do więzień z Centralnej Apteki Więzień.

Do wszystkich władz więziennictwa.

Ministerstwo Sprawiedliwości podaje do wiadomości nowy cennik lekarski, mający moc obowiązującą od dnia 1 czerwca 1930 r.

Warszawa, dnia 4 czerwca 1930 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu

Załącznik do pisma okólnego Nr. 1251/III. P. W./30.

W Y K A Z

lekarstw jakie mają być stosowane w więzieniu.

Ceny aktualne od 1 czerwca 1930 r.

		zł gr
Acetum pyrolignosum crudum	Kg.	0,45
Acidum acetylo-salicylicum	„	19,50
„ boricum cryst.	„	3,20
„ carbolicum crudum	„	0,72
„ „ purum	„	5,20
„ citricum	„	15,20
„ hydrochlor. dilut.	„	0,90
„ pyrogalicum	„	49,50
„ salicylicum	„	11,20
„ tannicum	„	22,50
Adalinum	D.	4,55
Aether sulfuricum	Kg.	5,25
„ pro narcosi	H.	1,60
Albargin	D.	5,30
Alumen farinos.	Kg.	0,98
Ammon. caustic. sol. triplex	„	1,10
Ammonium bromat.	„	11,20
„ chloratum pur.	„	3,80
„ sulfo-ichtyolic. (Lithol)	„	10,70
Amylum oryzae pulv.	„	2,30
Amidopyrinum	„	64,00
Antifebrinum	„	10,50
Antipyrinum	„	39,00
Aq. amygdal. amar.	„	9,00
„ destillat.	„	0,12
Argentum nitricum	H.	17,50
Atropin sulfur.	D.	12,00
Balsamum Copaivae verum	Kg.	12,00
„ Peruvian „	„	52,00
Batyst Bilrotha	1 mtr.	3,75
Benzyna lekka	Kg.	1,75
Bismuth. subgalic.	„	41,50
„ subnitricum	„	37,80
„ tribrophenylicum	„	60,00
Borax pulver	„	1,80
Butyr. cacao	„	8,95
Calcium carbonic. leviss	„	1,10
„ chloratum puriss siccum	„	4,80
„ lactic.	„	7,90
Camphora monobrom	„	37,50
„ trita	„	14,50
Chininum hydrochlor.	H.	21,00
Chinosol	„	24,80
Chloral hydrat	Kg.	21,00
Chloroform. pur.	„	11,00
„ pro narcosi	H.	2,40
Chrysarobin	„	11,50

		zł gr
Cocainum hydrochloricum	D.	20,00
Codein. phosphor.	„	15,60
Coffein. natro-benz.	H.	3,30
Creolinum	Kg.	1,30
Cupr. sulf. pur.	„	5,20
Elixir pectoral R. D.	„	8,00
Empl. adhesiv. extens.	1 mtr.	2,20
Dermoplast	1 mtr. × 5 cm.	0,90
„	1 mtr. × 1 cm.	0,30
Emplast. cantharid	Kg.	16,50
„ Hydrarg. extens.	1 mtr.	3,50
„ plumbi. comp.	Kg.	18,50
„ saponato-salicyl. extens.	1 mtr.	2,80
Eserin. salicyl.	1,0	8,90
Extr. belladonnae spissum	H.	12,00
„ Colae fluid.	Kg.	24,00
„ Condurango fluid.	„	23,00
„ cascarae Sagrad fluid	„	21,00
„ Filic. mar. aether	H.	8,20
„ Hydrast. Canad. fluid	„	21,00
„ Opii aquos. sic.	D.	8,50
„ Secali cornut. fluid	Kg.	25,00
„ „ „ spissum.	H.	16,50
„ strychni sicc.	„	14,80
„ Viburni prunifol	Kg.	38,50
Ferrum hydrog. reductum	„	12,00
„ lacticum	„	11,00
„ sulfuricum pur. sicc.	„	3,20
Flores Chamomillae vulg.	„	6,80
„ Tillae.	„	5,40
Folia Digitalis titrat	H.	3,30
„ „ pulverat.	Kg.	3,60
„ Sennae Alex	„	5,40
„ Uvae Ursi	„	1,10
Formalinum	„	3,90
Gaza miękka „Prima".	1 mtr.	0,80
„ sterylizowana	1 mtr.	1,50
„ „	1/2 mtr.	0,80
„ „	1/4 mtr.	0,45
„ jodoformowa	1 mtr.	2,20
„ xeroformowa	„	1,80
Gonacrin	słoik 5,0	15,50
Glycerinum album pur.	Kg.	3,90
Guajacol absolut.	„	35,00
„ carbonicum	„	34,50
Gummi arabic. pulv.	„	10,80
Guttae Inozemcovi	„	28,50
Herba Adonis vernalis	„	5,80
„ Chenopodii	„	10,50
„ Herniariae	„	4,00
Hexamethylentetramin	„	12,90
Hydrarg. amidato-bichlorat.	„	43,90
„ bichlorat Corros.	„	33,50
„ chlorat. mit.	„	43,50

		zł gr
Hydrarg. jodat. virid.	H.	13,50
„ oxydat. flav. v. h. p.	„	5,80
„ salicylicum	„	5,90
Hydrogen. hyperoxydat. medic.	Kg.	1,05
Injectio Coffein.-natr. benz. 0,1	1 p.	2,25
„ „ „ „ 0,2	1 p.	2,40
„ Calc. chlorat. 10%	c/m 10 1 p.	3,05
„ „ „ „	c/m 5 1 p.	2,10
„ Bismuth Chinin. Jodat. 10%		7,70
„ Morph. mur. 0,01		2,50
„ „ „ 0,02		2,90
„ Natr. Kakodylic. 0,01		2,15
„ „ „ 0,1		2,45
„ Ol. camphor	1 p.	2,60
„ Pantopon 0,02	„	5,00
Jodoformium	H.	15,00
Jodum purum	„	11,80
Kalium acetic.	Kg.	11,90
„ bromat.	„	8,50
„ chloricum pulv.	Kg.	2,90
„ hypermanganic.	„	4,70
„ jodatum	„	97,80
„ sulfoguajacolicum	„	22,50
Kreosotum e fagi pur.	„	18,00
Lanolinum anhydricum	„	4,80
Libophan tabl. a 10 szt.	1 rur.	1,15
Lignina	Kg.	2,90
Linimentum ammoniat.	„	7,00
„ calcarium	„	1,90
„ camphorat. ammoniat	„	8,00
Liquor alumini acetic.	„	1,70
„ ammoni anisat.	„	19,00
„ ferri albuminat.	„	3,50
„ „ sesquichlorat.	„	3,40
„ Kali arsenicosi	„	1,60
„ Natri arsenicici	„	0,80
„ Plumbi acetic.	„	2,30
„ Vlemingx	„	0,50
Lithium carbonic.	H.	4,40
Lysoformium	Kg.	2,80
Lysol	„	2,60
Magnesium carbonic. leviss.	„	3,85
„ sulfuric.	„	0,40
„ usta	„	12,85
Mentholum	H.	16,00
Methylen blau chem. p. med.	„	6,60
Morphium muriatic	D.	16,00
Naphtol B.	Kg.	20,00
Natrium benzoic. artof.	„	10,90
„ bicarbonic.	„	0,78
„ bromatum	„	8,75
„ chloratum depurat.	„	0,50
„ jodatum	H.	12,00
„ kakodylicum	„	9,80

		zł gr
Natrium salicylicum	Kg.	14,35
„ sulfuricum	„	0,30
Novarsenobenzol a 0,15	doza	2,00
„ „ 0,3	„	2,30
„ „ 0,45	„	2,70
„ „ 0,6	„	3,15
„ „ 0,75	„	3,55
„ „ 0,9	„	4,00
Neosalutan a 0,15	„	1,80
„ „ 0,3	„	2,00
„ „ 0,45	„	2,45
„ „ 0,6	„	2,85
„ „ 0,75	„	3,20
„ „ 0,9	„	3,60
Ol. amygdalarum dulc.	Kg.	12,00
„ Betulae	„	0,70
„ Camphorat	„	12,00
„ Eucalipti	„	24,00
„ Hyosciami	„	12,50
„ Jecoris asseli alb.	„	4,60
„ Olivarum provinc.	Kg.	6,80
„ Pini pumilionis.	H.	6,10
„ Ricini extra fiore	Kg.	4,85
„ Therebinth. gallic.	„	4,40
„ „ rectif. albiss.	„	2,25
Opium pulverat.	H.	21,80
Pepsinum	Kg.	10,50
Phenacetin	„	24,50
Pilocarpinum hydrochloric.	1,0	1,60
Plumb. acetic. depur.	Kg.	3,40
Pulvis Doveri	H.	6,40
„ Liquirit. comp.	Kg.	5,80
„ magnesiae c. rheo	„	8,00
Radix Alth. conc.	„	9,80
„ Ipecacuanhae conc.	H.	11,30
„ liquirit conc.	Kg.	4,30
„ rhei pulv. chinensis	„	15,00
„ Senegae conc.	„	42,00
„ Valerian conc.	„	7,80
Resorcinum	„	20,00
Saccharum lactic.	„	5,20
Sal carolinum fact. sic.	„	1,50
Salipyrinum synon	„	35,00
Salolum	„	27,50
Santoninum	D.	34,00
Sapo viridis	Kg.	1,80
Secali cornut. pulv.	„	12,00
Syrupus ferri Jodati	„	10,80
„ simplex.	„	2,10
Species pectoral.	„	12,00
Strychninum nitric.	D.	2,40
Styrax liquidus depurat.	Kg.	19,50
Sulfur depurat.	„	1,00
Suprarenin hydrochlor. °/oo	H.	18,20

		zł gr
Talcum venetum ooooo	Kg.	0,60
Tanninum albuminat	„	18,50
Terpinum hydratum	„	10,50
Theobromin. natr. salicylic.	„	29,00
Thymolum	H.	7,40
Tinctura Belladonnae	Kg.	19,00
„ Convallar maj.	„	24,50
„ ferri pomat.	„	6,80
„ Gallarum	„	19,00
„ Gentianae	„	19,00
„ Jodi	„	35,00
„ Lobeliae	„	21,00
„ Menthae pip.	„	28,00
„ Myrrhae	„	23,50
„ Opii benzoic	„	21,50
„ „ simplex	„	48,00
„ Ratannhae	„	19,00
„ Strophanti	„	22,00
„ Sabadillae	„	19,00
„ Valerianae simp.	„	19,00
Tinctura Valerianae aether.	Kg.	20,50
Termometry sprawdzone „Uebe"	1 szt.	3,50
Traumacetin	H.	2,60
Ung. acidi boric.	Kg.	6,00
„ hydrarg. ciner.	„	25,80
„ „ pp. alb.	„	15,00
„ „ „ flav.	„	15,00
„ Ichtyoli 10%	„	7,50
„ Mikulicza	„	24,00
„ sulfurat	„	7,80
„ Wilkinsoni	„	5,70
„ Zinci	„	10,50
„ „ Lassari (pasta)	„	8,40
Vaselin alb. americ	„	4,65
„ flav. americ.	„	3,10
„ polonicum	„	2,35
Waty hygroskop. „Superior"	„	11,00
„ „ „Extra"	„	9,85
„ szpitalnej	„	4,90
Zinc. oxydat.	„	2,30
„ sulfo-carbolic.	„	11,50
„ sulfuricum	„	2,65

Loco Warszawa bez kosztów opakowania, które się liczą oddzielnie po cenie własnej.

KOMUNIKAT

w sprawie ustanowienia rewirów egzekucyjnych w okręgu sądu okręgowego w Pińsku.

Prezes sądu okręgowego w Pińsku na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 24 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 942) podzielił okrąg sądu okręgowego w Pińsku z dniem 1 lipca 1930 r. na następujące rewiry egzekucyjne:

MIASTO I POWIAT PIŃSKI.

I rewir egzekucyjny.

Komornik Franciszek Grzechnik z siedzibą w Pińsku terytorjum miasta Pińska w granicach ustalonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 319).

II rewir egzekucyjny.

Komornik Czesław Świeżyński z siedzibą w Pińsku gminy Pohost-Zahorodzki, pińkowicka i lemieszewicka.

III rewir egzekucyjny.

Komornik Kazimierz Jabłczyński z siedzibą w Pińsku gminy brodnicka, żabczycka i chojeńska.

MIASTO I POWIAT BRZEŚĆ N/BUGIEM.

I rewir egzekucyjny.

Komornik Aleksander Nizijenko z siedzibą w Brześciu n/B. Miasto Brześć n/B. — ulice: Sadowa, Mickiewicza, 3-go Maja, Sienkiewicza, Kościuszki, Listowskiego, Krzywa, Krótka, Jagiellońska, Soborna, Rynkowa, Szpitalna, Muchawiecka, Nadbrzeżna, Gimnazjalna, Bracka, Zaułek-Mięsny, Unja-Lubelska, Zugmuntowska, Białostocka, Plac Marszałka Piłsudskiego, Steckiewicza, Pereca, Dąbrowskiego, Długa, Piotrowska, Szeroka, Kobryńska, Gen. Bema, 11-go Listopada, Gródek, Bronzowa, Chłodna, Chmielna, Mała, Południowa, Szlachtuzowa, Zielna — **strona o numerach nieparzystych.**

Pozatem: Przedmieście Kijowskie, Tereny Kolejowe t. j. Brześć I, II, III, IV, V Przedmieście Nowy-Tryszyn, Kolonja Urzędnicza „Tartak", Tartaki Skarbnika, Państwowy i Finkla.

II rewir egzekucyjny.

Komornik Michał Popławski z siedzibą w Brześciu n/B. Miasto Brześć n/B., — ulice: Sadowa, Mickiewicza, 3-go Maja, Sienkiewicza, Kościuszki, Listowskiego, Krzywa, Krótka, Jagiellońska, Soborna, Rynkowa, Szpitalna, Muchawiecka, Nadbrzeżna, Gimnazjalna, Bracka, Zaułek-Mięsny, Unja-Lubelska, Zygmuntowska, Białostocka, Plac Marszałka Piłsudskiego, Steckiewicza, Pereca, Dąbrowskiego, Długa, Piotrowska, Szeroka, Kobryńska, Gen. Bema, 11-go Listopada, Gródek, Bronzowa, Chłodna, Chmielna, Mała, Południowa, Szlachtuzowa, Zielna — **strona o numerach parzystych.**

Pozatem „Przedmieście Grajewskie, Twierdza, Kolonje Urzędnicze „Schronisko", „Prez. Narutowicza", Hale Targowe.

III rewir egzekucyjny.

Komornik (v a c a t) z siedzibą w Brześciu n/B. Gminy: Motykały, Kosicze, Kamienica-Żyrowiecka, Przedmieście Wołynka, Przedmieście Szpanowicze.

MIASTO I POWIAT ŁUNINIECKI.

I rewir egzekucyjny.

Komornik Jan Wallach-Daszkiewicz z siedzibą w Łunińcu terytorjum miasta Łunińca i gmina łuniniecka.

II rewir egzekucyjny.

Komornik (v a c a t) z siedzibą w Czuczewiczach gmina Czuczewicze.

Pozostałe rewiry komornicze w okręgu sądu okręgowego w Pińsku pozostają bez zmiany.

KOMUNIKAT

w sprawie wycieczek turystycznych po Bałtyku.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu pismem z dnia 31 grudnia 1929 r. Nr. MZ. 5008/5207 zawiadamia, że w związku z potrzebą popierania rozwoju naszej żeglugi morskiej i propagandą tej żeglugi wśród społeczeństwa przedsiębiorstwo państwowe „Żegluga Polska" urządza od lat paru w ciągu lata wycieczki tyrystyczne po Bałtyku. Takie wycieczki zbiorowe korzystają z szeregu ulg i udogodnień.

Jest rzeczą w wysokim stopniu pożądaną, aby udział personelu wojskowego i urzędniczego w tych wycieczkach był jaknajwiększy, ponieważ pomaga to do krzewienia idei morskiej w najdalszych zakątkach kraju. Wobec powyższego Ministerstwo Przemysłu i Handlu, które ma w swej pieczy żeglugę morską zwraca uwagę na nowe wspomniane wyżej wycieczki po Bałtyku i zawiadamia, że bliższych informacyj może udzielić dyrekcja przedsiębiorstwa państwowego „Żegluga Polska" w Gdyni.

Zalecając pracownikom sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości branie udziału w tych wycieczkach, Ministerstwo Sprawiedliwości zauważa, że tego rodzaju wycieczki zbiorowe mogłyby się odbywać tylko w okresie ferjalnym.

KOMUNIKAT

w sprawie kursów Akademji Prawa Międzynarodowego w Hadze.

Akademja Prawa Międzynarodowego w Hadze, założona w r. 1923 przy poparciu finansowem Dotacji Carnegie, rozpoczyna dnia 7 lipca b.r. ósmy rok swej działalności.

W czasie od 7 lipca do 30 sierpnia 1930 odbędą się dwa kursy, pierwszy od 7 lipca — 2 sierpnia, drugi od 4 — 30 sierpnia, obejmujące wykłady z dziedziny prawa międzynarodowego (publicznego i prywatnego), dotyczące rozwoju historycznego i zasad kardynalnych tego prawa,

pozatem szereg wykładów specjalnych na aktualne tematy prawno-międzynarodowe. Wykłady te, wygłaszane w języku francuskim przez najwybitniejszych znawców odnośnych dziedzin, różnią się zasadniczo od podobnych prelekcyj uniwersyteckich. Każdy przedmiot traktowany jest pod różnemi kątami widzenia i z najdalej idącym objektywizmem, celem uniknięcia uzasadnionych wrażliwości narodowych.

Przed rozpoczęciem wykładów wręczane jest słuchaczom krótkie streszczenie, zaopatrzone w notatki bibljograficzne.

Udział w kursach jest zupełnie bezpłatny. Dla wzięcia udziału wystarczy pisemne zgłoszenie się do Sekretarjatu (Secrétariat du Conseil d'administration de l'Académie de Droit International de La Haye, au Palais de la Paix, à La Haye) z podaniem nazwiska, obywatelstwa, zawodu i adresu.

Zalecając sędziom, prokuratorom i członkom palestry korzystanie ze wspomnianych wykładów, Ministerstwo Sprawiedliwości zauważa, że osoby pragnące uczęszczać na te wykłady będą mogły korzystać z ulg paszportowych na podstawie zaświadczenia wydanego im przez władzę przełożoną oraz, że uczęszczanie na kursa można pogodzić z wakacjami letniemi nad morzem w Scheweningen.

KOMUNIKAT

w sprawie zmiany niektórych postanowień przepisów o rachunkach bieżących, ogłoszonych jako komunikat w Dzienniku Urzędowym Min. Spr. Nr. 21 str. 296 z roku 1929.

Do wiadomości władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu, Warszawa, dnia 26 kwietnia 1930 r. L. D. VII. 94/2/30.

Zarządzenie.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli w sprawie zmiany niektórych postanowień przepisów o rachunkach bieżących.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli zmienia częściowo przepisy z dnia 29 lipca 1929 r. D. VII. 949/2/29 o rachunkach bieżących (Monitor Polski Nr. 240 z 17 października 1929 r., poz. 550) w sposób następujący:

1) § 1 p. e otrzymuje brzmienie następujące:

„Związkom komunalnym, innym jednostkom prawa publicznego oraz instytucjom społecznym, tudzież zakładom im podległym".

2) § 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Otwarcie rachunku bieżącego następuje na pisemne żądanie uprawnionej instytucji (§ 1), skierowane do Centralnej Kasy Państwowej względnie kasy skarbowej.

Władze, urzędy i instytucje państwowe oraz organa wojskowe, nie posiadające prawa asygnowania w kasach skarbowych, przesyłają odnośne pisma za pośrednictwem właściwej władzy asygnującej, a zakłady, podległe związkom komunalnym, innym jednostkom prawa publicznego i instytucjom społecznym, za pośrednictwem tychże.

Instytucje społeczne mają do pism w sprawie otwarcia rachunków bieżących do ich własnej dyspozycji lub do dyspozycji podległych im za-

kładów dołączać zaświadczenie organów administracji ogólnej, stwierdzające fakt zalegalizowania tych instytucyj społecznych.

W piśmie, dotyczącem otwarcia rachunku bieżącego, ma być oznaczony typ rachunku (§ 4).

O otwarciu rachunku kasa zawiadamia właściwą instytucję, podając jej numer, jakim oznaczyła otwarty rachunek.

W wypadku braku uprawnienia do posiadania rachunku bieżącego otwarcie jego może nastąpić jedynie za zgodą Ministerstwa Skarbu".

3) **W § 3 dodaje się nowy ustęp, jako czwarty, treści następującej:**

„Posiadanie przez tę samą instytucję rachunków bieżących w dwóch lub kilku kasach skarbowych jest dopuszczalne tylko w wyjątkowych wypadkach za zgodą Ministerstwa Skarbu.

W razie otwarcia rachunku bieżącego nietylko w kasie właściwej, lecz nadto w innej kasie skarbowej, władza administrująca podaje tej innej kasie numery posiadanych blankietów zleceń wypłaty".

4) **§ 11 otrzymuje brzmienie następujące:**

„Związki komunalne, inne jednostki prawa publicznego oraz instytucje społeczne, tudzież zakłady im podległe (§ 1, p. e) mogą przechowywać na rachunkach bieżących wszystkie swoje fundusze gotówkowe i rozporządzać niemi bez żadnych ograniczeń".

5) **§ 14 ustęp trzeci otrzymuje brzmienie następujące:**

„W razie zwinięcia rachunku bieżącego instytucja, która nim administrowała, unieważnia protokólarnie niezużyte blankiety zleceń wypłaty zapomocą przekreślenia nakrzyż lub przedziurkowania i czyni o tem adnotację w księdze kontroli tych blankietów".

6) **w § 15 skreśla się ustęp trzeci.**

7) **w § 17 skreśla się ustęp trzeci.**

8) **w § 26 zastępuje się dotychczasowy wzór Nr. 3 księgi rachunków bieżących nowym wzorem według załączonego układu.**

9) **w § 29 ustępowi pierwszemu nadaje się brzmienie następujące:**

„Władze i urzędy oraz organa wojskowe i zakłady państwowe (§ 1 p. a, b i d) prowadzą dla obrotów na rachunkach bieżących specjalną księgę (wz. Nr. 4), w której przychody zapisują na podstawie otrzymywanych od kas dowodów przychodowych, wydatki zaś na podstawie wystawionych zleceń wypłaty".

Nadto dodaje się w tym paragrafie nowy ustęp, jako drugi, treści następującej:

„Księgę tę prowadzi się i zamyka w sposób, wskazany na wzorze tej księgi.

W paragrafie tym zastępuje się dotychczasowy wzór Nr. 4 księgi rachunków bieżących nowym wzorem według załączonego układu.

10) **§ 32 ustęp ostatni otrzymuje brzmienie następujące:**

„Związki komunalne, inne jednostki prawa publicznego oraz instytucje społeczne, tudzież zakłady im podległe nie są obowiązane do składania powyższych sprawozdań".

11) **w § 39 słowa:** „wspólne konta dla związków samorządowych, jak również instytucyj o charakterze społecznym" zastępuje się słowami następującemi: „wspólne konta dla związków komunalnych, innych jednostek prawa publicznego oraz instytucyj społecznych, tudzież zakładów im podległych".

12) Powyższe postanowienia wchodzą w życie z dniem ogłoszenia, a nowe wzory ksiąg rachunków bieżących obowiązują od 1 kwietnia 1930 roku.

Załączniki do komunikatu (str. 331).

Strona 1.

Wzór Nr. 3 do § 26 Przepisów o rachunkach bieżących.

Nazwa Kasy
(stempel)

Księga rachunków bieżących na rok 19.........

Strona 2.

Rachunek bieżący typu .... **Nr.** ....

Urząd dysponujący ....
posiada zlecenia wypłaty serji ....
od Nr. .... do Nr. ....

Pozycja bieżąca		Data	Pozycja dziennika przychodu lub rozchodu	Serja i Nr. zlecenia wypłaty	Kto wpłacił lub komu wypłacono	Przychód	Rozchód	Pozostałość	Uwagi
przychodu	rozchodu								

Strona 1.

Wzór Nr. 4 do § 29 Przepisów o rachunkach bieżących.

Księga rachunków bieżących

otwartych w Centralnej Kasie Państwowej
Kasie Skarbowej w ....
na rok 19.....

Strona 2.

Rachunek bieżący typu ....

Nazwa funduszu

Liczba porządkowa przychodu	Liczba porządkowa rozchodu	Data wpływu lub zlecenia wypłaty	Oznaczona przez kasę pozycja dziennika przychodu	Kto wpłacił lub komu wypłacono	Tytuł wpłaty lub wypłaty
1	2	3	4	5	6
	Kwiecień				Pozostałość z ubiegłego okresu budż.
					Niezrealizowane zlecenia wypłaty z ubiegł. okresu budż.
					poz. 968 z 30/3
					" 969 "
					" 970 "
1		1/4	37		
	1	3/4	—		
2		7/4	93		
3		10/4	205		
	2	25/4			
	3	30/4			
	4	"			
	Maj				Niezrealizowane zlecenia wypłaty
					Pozostałość z poprzedniego m-ca
					Niezrealizowane zlecenia wypłaty z poprzedniego m-ca
					poz. 3 z 30/4
					" 4 "
	5	4/4			
	6	6/5			
4		7/5	2014		
	7	30/5			
	8	31/5			
					Niezrealizowane zlecenia wypłaty
					Od początku roku do m-ca sprawozdawczego
					Razem od początku roku do końca m-ca sprawozdawczego.

Strona 3.

Nr. .... otwarty w ....

Serja i Nr. zlecenia wypłaty	Przychód	Rozchód	Pozostałość	Adnotacja o zrealizowaniu zleceń wypłaty: Data	Adnotacja o zrealizowaniu zleceń wypłaty: Oznaczona przez kasę pozycja dziennika rozchodu	Niezrealizowane zlecenia wypłaty	Uwagi
7	8	9	10	11	12	13	14
			12.455				
A. 604		25		5/4	79		
A. 605		407		"	93		
A. 606		268	11.755	"	132		
—	75	—	11.830	"			
A. 607		46	11.784	6/4	208		
—	185	—	11.969				
—	395	—	12.264				
A. 608	—	1.285	11.079	27/4	825		
A. 609		1.200				1.200	
A. 610	—	2.500	7.379			2.500	
	655	5.731	7.379			3.700	
		—3.700	+ 3.700				
	655	2.031	11.079				
			11.079				
A. 609		1.200		2/5	902		
A. 610		2.500	7.379	3/5	1004		
A. 611		940	6.439	6/5	1207		
A. 612		1.005	5.434	8/5	1303		
	985		6.419				
A. 613		840	5.579			840	
A. 614		250	5.329			250	
	985	6.735	5.329			1.090	
		—1.090	+ 1.090				
	985	5.645	6.419				
	655	2.031					
	1.640	7.676	6.419				

KOMUNIKAT

w sprawie dokonywania wypłat „pośmiertnego" po zmarłych emerytach.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu nadesłało odpis następującego pisma z dnia 15 maja 1930 r. L. D. VII. 887/2/30 do wiadomości i stosowania się:

„Izba Skarbowa Grodzka w Warszawie doniosła Ministerstwu Skarbu sprawozdaniem z dnia 24 marca 1930 r. Nr. W.III. 10246/30, że Komendant Wojewódzkiej Policji Państwowej w Brześciu n/Bugiem zarządził niewłaściwie wypłatę pośmiertnego wdowie po emerytowanym funkcjonarjuszu pol. państwowej, ś. p. Józefie Wojtkiewiczu.

Ponieważ w myśl § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 320 z r. 1924) wypłatę pośmiertnego po zmarłych emerytach zarządza ta władza, która zarządziła przypis zaopatrzenia emerytalnego zmarłego emeryta, a władzą tą, po myśli § 36 tegoż rozporządzenia, jest właściwa władza skarbowa II instancji (w tym wypadku Grodzka Izba Skarbowa w Warszawie), przeto Ministerstwo Skarbu prosi o wydanie stosownych zarządzeń, aby podległe władze przestrzegały postanowień powołanego rozporządzenia.

Jeżeli zaszły już wypadki podobne w którejkolwiek władzy asygnującej tamt. resortu, władza ta powinna natychmiast zawiadomić o tem właściwą izbę skarbową z powołaniem się na asygnację".

BIBLJOGRAFJA.

Wyszedł z druku zeszyt I czasopisma kwartalnego p. t. „Przewodnik Historyczno - prawny", poświęconego historji prawodawstw słowiańskich, redagowanego przez prof. Przemysława Dąbkowskiego, prof. Jana Adamusa i prof. Karola Koranyi. Zeszyt zawiera: artykuł prof. Koranyi p. t. „Joannes Cervus Tucholiensis i jego dzieła" w języku polskim ze streszczeniem w języku francuskim, art. p. Aleksije Jelačić p. t. „Vladimir Mažuranić" w języku kroackim (streszczenie po francusku), art. p. Władysława Namysłowskiego p. t. „Prawo małżeńskie w pomnikach prawa średniowiecznej Serbji", art. p. Rudolfa Rauschera p. t. „Die Literatur der tschechoslovakischen Rechtsgeschichte" w jęz. niemieckim, miscellanea, recenzje, kronikę. Adres Redakcji i Administracji: Lwów, ul. Mickiewicza Nr. 5a.

„Zdzisław Górnisiewicz: Spółki wodne. Prawo materjalne i formalne. Warszawa 1930. Wydawnictwo Ministerstwa Rolnictwa. Serja A, Nr. 27. Str. 200. — Cena 2 zł.

Praca powyższa zawiera komentarz do przepisów materjalnych i formalnych o spółkach wodnych, odnośny tekst ustawy wodnej, wzory statutów spółek wodnych oraz skorowidz rzeczowy".

Warszawa. Drukarnia Państwowa. Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości. Nr. 50562.

Cena 50 gr.

Od Administracji: Prenumerata Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości wynosi 2 zł. kwartalnie, 8 zł. rocznie.